

[Skatteministeren]

klare og gælder for alle. Det følger af ligningslovens § 16, stk. 1, at der i et sådant tilfælde skal ske beskatning svarende til, hvad det ville koste at hyre en taxi for en tilsvarende kørsel. Hvis der er tale om transport fra bopælen til arbejdspladsen, sker der dog alene beskatning, hvis man foretager befordringsfradrag, jf. ligningslovens § 9 C, stk. 6.

Det er derfor forkert og uden sammenhæng med virkeligheden at fremstille det, som om der er særligt gunstige skatteregler for kørsel i minister- eller tjenestebiler med chauffør.

Endelig kan jeg oplyse, at der ikke er andre embedsmænd i Skatteministeriet, der på samme måde som told- og skattedirektøren har adgang til tjenestebil med chauffør.

Spm. nr. S 1776

Til indenrigsministeren (8/8 94) af:

Pernille Frahm (SF):

»Vil ministeren fremsende en oversigt over, hvorledes de største skatteydere er fordelt på landets kommuner i forhold til deres indbyggertal?«

Begrundelse

I denne og forrige sommers debat om kommunernes økonomiske problemer har der gentagne gange været røster fremme om en fordeling af bestemte grupper af udlændinge, bi-standsklienter og andre udgiftskrævende grupper mellem kommunerne. Spørgeren ønsker at vende billedet, så vi fokuserer på de indtægts-givende gruppers fordeling på kommunerne – grupper, som ingen jo ville drømme om at lave begrænsninger for.

Svar (16/8 94):

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

De stillede spørgsmål nr. S 1776-1779 er nedenfor besvaret under ét.

I vedlagte oversigt er i *søjle 1* vist antallet af skatteydere i kommunen med en skattepligtig indkomst i 1992 på over 300.000 kr. sat i forhold til det samlede antal skatteydere i kommunen.

I *søjle 2* er de samme skatteydere sat i forhold til kommunens indbyggertal.

Disse oplysninger giver imidlertid ikke et dækkende billede af kommunernes beskatningsmuligheder eller samlede økonomiske muligheder. En kommunes beskatningsmuligheder afhænger ikke alene af andelen af indbyggere med høje indkomster, men af det samlede beskatningsgrundlag i kommunen. I beskatningsgrundlaget indregnes virkningen af indkomst- og ejendomsbeskatningen for samtlige borgere i kommunen.

I oversigtens *søjle 3* er vist kommunernes beskatningsgrundlag pr. indbygger i 1992 som et udtryk for, hvilket grundlag kommunen direkte kan beskatte.

I en vurdering af kommunernes samlede økonomiske muligheder må imidlertid også indgå virkningerne af de udligningsordninger, som sigter på at udjævne de store forskelle mellem beskatningsgrundlaget pr. indbygger i de enkelte kommuner.

For primærkommunerne uden for hovedstadsområdet udlignes 50 pct. af forskellen mellem kommunens beskatningsgrundlag pr. indbygger og det gennemsnitlige beskatningsgrundlag pr. indbygger i hovedstadsområdet.

For primærkommunerne i hovedstadsområdet udlignes 90 pct. af forskellen mellem kommunens beskatningsgrundlag pr. indbygger og det gennemsnitlige beskatningsgrundlag pr. indbygger i hovedstadsområdet.

Hertil kommer, at for kommuner med et beskatningsgrundlag på under 87 pct. af landsgennemsnittet ydes der et ekstra tilskud på 40 pct. af forskellen mellem kommunens beskatningsgrundlag og 87 pct. af landsgennemsnittet.

I *søjle 4* i oversigten er vist størrelsen af det udlignede beskatningsgrundlag pr. indbygger i de enkelte kommuner. Tallene i denne søjle giver et udtryk for kommunens økonomiske muligheder, når der både tages hensyn til kommunens eget beskatningsgrundlag pr. indbygger og virkningen af udligningen af beskatningsgrundlaget.

Regeringen er naturligvis indstillet på fortsat at forbedre udligningsystemet og tilpasse det i takt med, at forudsætningerne ændrer sig.